

Señor Pla, yo no quiero trasladar responsabilidad absolutamente a nadie, porque nosotros somos muy responsables de lo que tenemos que hacer. Yo lo que quisiera decirle, porque creo que es bueno que se sepa en esta cámara y que lo sepa la Comunidad Valenciana y que lo sepa, en definitiva, todo aquel que tiene interés por las cuentas públicas y por la forma de financiar nuestros gastos y nuestras inversiones, que el 18% de nuestros ingresos proceden de impuestos directos, que el 41% de nuestros ingresos proceden de impuestos indirectos y que el 5% de nuestros ingresos proceden de tasas, y todos los impuestos y las tasas están directamente ligadas a la actividad económica, directamente ligadas.

Por lo tanto, si hemos crecido en ingresos durante estos años ha sido porque ha habido más actividad económica, ha habido más empleo, ha habido más prosperidad. Y yo lo que le he intentado decir es que las finanzas de la Generalitat Valenciana y del Estado en su conjunto, dependen de que la actividad económica en nuestro país no pare, no pare. Por eso, como primera providencia, le pido al gobierno socialista, cuando se ponga en marcha, le pido que continúe con la misma política económica y fiscal. Es fundamental para nuestra comunidad seguir generando actividad, seguir generando prosperidad y seguir generando empleo.

Fíjese si son importantes las políticas que tiene que aplicar el gobierno de España en relación a nuestras finanzas y en relación a nuestros ingresos, aparte de lo que significan las inversiones, que también es un capítulo fundamental para el crecimiento y la prosperidad de nuestra comunidad, 15.000 millones de euros que están comprometidos por el gobierno de España en inversiones de todo tipo, entre otros el trasvase del agua del Ebro a nuestra comunidad, que es fundamental no solo para añadir valor a nuestro territorio sino también para seguir progresando y prosperando.

Por lo tanto, desde el punto de vista de lo que es la actividad económica es fundamental, porque tiene una incidencia directa en los ingresos de la Generalitat Valenciana, en cuanto a lo que son las finanzas de nuestra comunidad en el futuro.

Por lo tanto, no estoy trasladándole a nadie ningún tipo de responsabilidad. Estoy pidiendo por el futuro de nuestra comunidad que la economía en nuestro país siga por el mismo cauce de prosperidad y de creación de empleo.

Respecto de la deuda. La deuda, como usted sabe, financia inversión. Le voy a poner una comparación que creo que es muy ilustrativa. Los cuatro últimos años de gobiernos socialistas tenían un porcentaje de financiación de inversiones mediante deuda del 54%. Estos últimos cuatro años lo han sido solo del 37%. Le daré otro dato. El coste de la deuda de los últimos años de los gobiernos socialistas era de 5 euros de cada 100; en estos momentos es de 2,3 de cada 100. (Remors)

Y le daré otro dato y le daré otro dato que me parece muy importante. Usted ha hablado de Andalucía. Andalucía y la Comunidad Valenciana son dos comunidades autónomas españolas, las dos fueron objetivo 1 para las inversiones y las transferencias de fondos europeos a nuestro país, a nuestras respectivas comunidades autónomas. La Comunidad Valenciana, por el éxito del modelo de gestión política, sale del objetivo 1. Andalucía, gobernada por los socialistas, sigue en el objetivo 1. El empleo en nuestra comunidad es un factor fundamental ligado directamente a las inversiones

y a la buena gestión económica. Y esa buena gestión económica se basa también en una deuda que, como dice el conseller, ha sido y es una deuda productiva al servicio de nuestra prosperidad, de nuestro crecimiento y de ese modelo de éxito que nos ha permitido dejar de ser de las últimas regiones de Europa y encarar claramente a las regiones más prósperas de Europa.

Y todo eso se conseguirá con una buena gestión de este gobierno y, fundamentalmente, con que no cambien las políticas económicas fiscales y de todo tipo que tiene que aplicar el gobierno de España, que es fundamental para el futuro de nuestro país, pero que es fundamental también para el futuro de nuestra comunidad. Y, fundamentalmente, aunque le parezca mentira y no quiera escucharlo, también es fundamental para el futuro de las finanzas de nuestra comunidad. Porque, como le he dicho, el 60% de los ingresos de nuestros presupuestos están directamente ligados a la actividad económica.

Muchas gracias. (Aplaudiments des d'un sector de la cambra)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Correspon la pregunta formulada per l'il·lustre senyor síndic del Grup Parlamentari l'Entesa, el senyor Ribó. Té la paraula.

El senyor Ribó i Canut:

Bon dia.

Mire, senyor Camps, dóna la sensació que els déus de la justícia últimament no són massa favorables al seu partit. Els tribunals de justícia estan posant últimament en el seu lloc moltes de les polítiques dels governs del Partit Popular: al marge de la legalitat. I anem a posar exemples. Atacs al patrimoni cultural, com ha quedat palés, tant en el cas del Benacantil com en el cas del Cabanyal, en parlarem ahir i en tornarem a parlar avui; atacs al patrimoni públic de tots els valencians, com la pretesa privatització de Radiotelevisió Valenciana; atacs a la propietat privada, mitjançant expropiacions infravalorades en Terra Mítica, que es poden repetir, atenció a la Ciutat de la Llum i a l'aeroport de Castelló, i això també igual tindrà alguna cosa a veure amb el deute; atacs a l'ètica més elemental, mire, de robar diners de monges realitzats per l'exconseller Cartagena, (remors) i queda el tema fiscal de les primes úniques. I d'això li vull dir una cosa, senyor president: el seu partit, el seu partit és pioner en tenir un exconseller de la Generalitat Valenciana condemnat en ferm a presó.

El senyor president:

Señor Ribó, señor Ribó, ciñase a la pregunta por favor.

El senyor Ribó i Canut:

L'última sentència del Tribunal Superior de Justícia contra una decisió del seu govern té a veure amb el valencià i amb la seua obsessió de segregat-lo del català, malgrat el que diuen els paradigmes científics, les universitats i el mateix Tribunal Constitucional.

Senyor Camps, com valora vosté la sentència del TSJ on es declara contrària a llei la política de la conselleria de segregar la Filologia Catalana respecte al valencià?

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ribó.
Senyor president, té la paraula.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyor Ribó, en primer lloc, jo crec que no és un lloc per a parlar de sentències judicials, perquè jo crec que no s'han de fer consideracions polítiques de les sentències judicials, encara que vosté intenta constantment fer de la política un joc en els jutjats. I precisament me'n recorde perfectament d'algunes qüestions que els jutges han dit que vosté no tenia la raó i no ha vingut ací a demanar perdó, que jo sàpiga, en cap moment, en cap moment.

Des del punt de vista del que és el valencià jo li vaig a dir una cosa, senyor Ribó. No sols ara, com a president de la Generalitat, tota la meua vida com a valencià he intentat fer del valencià un element de cohesió, un element de consens, un element de suma. I el que he vist al llarg de tota la seua vida política ha sigut contrari, ha sigut una tàctica contrària, sempre de desunió, sempre de crispació i sempre de tensió. El valencià ha d'unir als ciutadans d'esta comunitat, en la nostra tradició, en la nostra cultura i en els nostres elements de singularitat. I vosté sempre està en una línia de desunió i de crispació. No trobarà mai en el president de la Generalitat un coadjuvant per a fer del valencià un element de distància i de tensió. (Aplaudiments des d'un sector de la cambra)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.
Té la paraula el senyor Ribó.
Señor Camarasa, le llamo por primera vez la atención.

El senyor Ribó i Canut:

Mire, senyor Camps, ens ha de dir si vosté es va a col·locar on ha insinuat el conseller d'Educació en el recurs a la sentència del Tribunal Superior de Justícia, un recurs, per cert, prou inútil al derivar-se d'una sentència, com vosté sap, del Tribunal Constitucional. Va a col·locar-se fora dels dictàmens del Tribunal Constitucional? Al costat dels que fa dos dies semblen voler obrir un nou secessionisme lingüístic? Va a anteposar l'utilitarisme polític, el puñao de votos, a qualsevol criteri científic, universitari o jurídic? Són certes les informacions que ens arriben que la Conselleria d'Educació envia llibres als nous instituts amb gramàtica secessionista que no respecta els criteris de l'autoritat lingüística que vostés precisament crearen?

Ara i avui, malgrat totes les autolloances d'haver arribat a "acuerdos históricos" d'algun predecessor seu —él lo decía en castellano— vostés practiquen una censura obsessiva al terme català. Ho han patit i ho pateixen les universitats d'Alacant, de Castelló i Valencià en els seus estatuts i titula-

cions. Ho han patit els opositors dels que avui parlem, que, tenint la màxima qualificació en coneixements de valencià, han comés, segons vostés, el delictes de que s'anomena Filologia Catalana. Ho estan patint els centenars de valencians i valencianes que són professors de català a les Illes Balears i a Catalunya i veuen com perilla la validesa de la seua titulació per causa dels seus moviments. Ho estan patint els editors de llibres en valencià.

Mire vosté, jo li vaig a posar un exemple. És una editorial, Llengua i Literatura de segon d'ESO, és una editorial important, significativa en Espanya no en el País Valencià. I diu, al parlar del valencià: "el valencià s'inclou des del principi en un sistema lingüístic més ampli, conformat per dos grans blocs, el bloc oriental i el bloc occidental, on s'inclou la Comunitat Valenciana". És curiós, es curiós com en cap moment es pot utilitzar aquest terme, i és curiós com els qui escriuen els llibres han de fer a vegades plantejaments pareguts als que feien els periodistes en temps de Franco de no poder utilitzar determinades paraules perquè estaven censurades.

Mire, senyor president, quan a primers d'octubre el Consell va realitzar la Declaració d'Ares, pensàvem que podia ser un camí interessant de redreçament de la nostra llengua, però molts dels càrrecs públics del seu partit s'encarregaren ben prompte, a nosaltres i crec que a vostés, de rebaixar-nos qualsevol il·lusió. Nosaltres continuem creient que és un bon camí. Les dades sociològiques diuen que de cada tres persones que saben parlar valencià només una ho fa, per manca d'utilitat i ús social de la nostra llengua. Cal fer un gran esforç col·lectiu per a normalitzar el valencià.

Però, mire, li volem dir una cosa molt clareta. És incompatible normalitzar l'ús social del valencià i a la vegada practicar, com fan vostés, el secessionisme lingüístic. En un món, com es deia ahir aquí en aquesta trona, cada vegada més globalitzat, cada vegada més digitalitzat a nivell de comunicació, l'enemic del valencià no és el català, senyor Camps. La competència deslleial amb el valencià són les grans llengües —l'anglès, el castellà—, que s'estan imposant dia a dia mitjançant les noves tecnologies, Internet, les televisions i, com no, els mitjans de comunicació clàssics.

L'única solució per a redreçar la nostra llengua és una col·laboració lleial i respectuosa...

El senyor president:

Gracias, señor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

...entre tots els territoris que parlem la mateixa llengua. L'única solució, senyor Camps.
I a nosaltres ens agradaria...

El senyor president:

Gracias, señor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

...que deixara les seues obsessions i guanyara... (El senyor president desconnecta el micròfon de la trona. Protestes i aplaudiments)

El senyor president:

Muchas gracias, señor Ribó.
Señor presidente, tiene la palabra.

El senyor president del Consell:

Gràcies, president.

Esta sentència prové d'un recurs d'uns professors respecte de la decisió del requisit lingüístic en un concurs docent. Un requisit lingüístic que per primera vegada s'exigia en els concursos docents a la nostra comunitat. I eixe requisit es va ficar, per primera vegada en la història de la nostra comunitat, en un govern del Partit Popular, sent Eduardo Zaplana president de la Generalitat Valenciana. Qui està a favor de la llengua? Qui està a favor del recolzament de l'ús de la nostra llengua? En quin moment n'hi han més línies d'educació en valencià? Quan ha estat el valencià més en el consens polític i social de tota la seua història?

Vosté va votar en contra, i el seu partit, en contra de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Eixe sí que és un acte polític en contra del consens de l'ús i de la normalització del valencià en la nostra comunitat. Eixe és un acte polític. La resta, són paraules, reflexions i qüestions que no tenen res a vore. Eixa és la diferència.

El Partit Popular va proposar..., el govern del Partit Popular, el president de la Generalitat va proposar un gran consens al respecte de la llengua. Va proposar la creació, el Consell Valencià de Cultura, d'una Acadèmia Valenciana de la Llengua. I el Grup Socialista... –que no sé per què li aplaudixen ara quan parla vosté del valencià, perquè van estar d'acord amb la qüestió de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua– (remors), i el Grup Parlamentari Popular... –és una qüestió nova, és qüestió de prendre nota. Ara s'aplaudix també al que està en contra dels seus criteris en matèria de la llengua– però, en qualsevol cas, va ser en eixe moment quan se va arribar al més ample consens que mai en tota la història del valencià ha tingut la nostra llengua. Eixe és el camí, el camí del consens, el camí de tots junts treballant en la mateixa direcció.

Encara que jo crec que el que fa vosté és intentar, respecte de la llengua, tindre encara un grup de persones que recolzen el seu grup polític. Crec que la llengua no és precisament un instrument a utilitzar pels partits polítics per a intentar mantindre una representació política determinada en esta cambra, que és la de la representació de tots els ciutadans de la Comunitat Valenciana. Precisament crec que eixe no és el camí.

En qualsevol cas, el consens està en marxa. La presència del valencià, està en marxa. I el discurs, també. I és el discurs del consens, de la tranquil·litat i del treball en conjunt. I no el de la crispació i el de la tensió que, en qualsevol cas, ha segut un camí que regularment vosté ha ficat en marxa en el debat polític de la nostra comunitat.

Moltes gràcies. (Aplaudiments des d'un sector de la cambra)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.
Se suspén el ple per 15 minuts.

(Se suspén la sessió a les 10 hores i 40 minuts)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 21 minuts)

Compareixença del conseller de Cultura, Educació i Esport, per a informar sobre la motivació dels canvis anunciats en la Llei del patrimoni cultural valencià

El senyor president:

Comparecencia del conseller de Cultura, Educación y Deporte, para informar sobre la motivación de los cambios anunciados por el Presidente de la Generalitat Valenciana en la Ley 4/1998, de 11 de junio, de patrimonio cultural valenciano, así como del sentido de las modificaciones que se pretenden introducir, solicitada por el Grupo Parlamentario Esquerra Unida-Els Verds, Esquerra Valenciana-Entesa.

Señor conseller, tiene usted la palabra.

El senyor conseller de Cultura, Educació i Esports:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats, bon molt dia a tots.

En el dia d'ahir, en la primera part d'este debat, ja vaig tindre oportunitat de dirigir-me a tots vostés des d'esta mateixa tribuna per a presentar el Projecte de llei de modificació de la Llei de patrimoni cultural valencià. Comparec hui, en resposta a la sol·licitud del Grup Parlamentari Entesa, per a informar sobre la motivació dels canvis anunciats pel president de la Generalitat en la dita llei, així com del sentit de les modificacions que es pretenen introduir des d'este projecte.

Un projecte, senyories, del qual em sent especialment orgullós i satisfet, no sols per tractar-se de la primera iniciativa legislativa que defense en esta cambra com a conseller de Cultura del Govern Valencià, sinó perquè és una llei que millorarà i incrementarà encara més la protecció, la conservació i la recuperació del patrimoni cultural valencià.

La veritat és que la major part, per no dir la totalitat, de la meua intervenció d'ahir, la vaig dedicar a explicar els motius dels canvis que introduïx este projecte de llei sobre allò que s'ha estipulat i ja estava estipulat en la Llei de patrimoni cultural valencià. L'estricta compliment del Reglament parlamentari explica que hui, en un termini de 24 hores, haja de tornar sobre la qüestió a dir pràcticament el mateix que ja vaig dir ahir. I no és que a un convençut del debat i de les dinàmiques parlamentàries com jo li importe fer-ho, al contrari, encara que sí és cert que lamentaria i molt que esta explicació de hui, sol·licitada pel Grup de l'Entesa, es convertira en l'antesala d'un diàleg de sords semblant al que en la sessió d'ahir ens van oferir alguns membres de la cambra.

Dita la qual cosa, procedixc sense més demora a explicar novament la motivació i el sentit de les actuacions que hem plantejat.

Actualització, senyories, que afecta a 18 dels 104 articles que integren el text legal de 1998, una xifra que explica ben a les clares el grau d'incidència del que és una reforma estrictament tècnica i d'actualització de l'articulat. Cinc anys de vigència de la Llei de patrimoni cultural valencià han servit per a demostrar l'eficàcia de la norma. Què signi-